

derfor har strategien også vist en vifte af tegn på og dokumentation for, hvorledes den folkelige forankring dokumenteres og styrkes. Det er også en forbedring i forhold til det oprindelige oplæg.

Vores bistandsstrategi blev fastlagt under KV-regeringen, og den er blevet videreudbygget og konkretiseret af de efterfølgende socialdemokratiske bistandsministre i overensstemmelse med udviklingen omkring os.

Det er stadig fattigdomsbekæmpelse, menneskerettigheder og demokrati og inddragelse af kvinderne i samfundenes udvikling, som vi lægger hovedvægten på, og sådan skal det fortsat være.

En af de nye udfordringer, der er kommet til, siden den første strategi blev lagt, er den økonomiske globalisering, som det nye dokument også forholder sig til. Og her er vi enige i, at det drejer sig om at få de fattige lande inddraget i den økonomiske globale proces for at forhindre, at disse sækker yderligere agterud og ender i opløsning på grund af fortvivlelse og armod.

Derfor skal der sættes ind på flere områder. Et af dem er gældslettelse under forudsætning af god regeringsførelse, ellers er pengene jo spildt en gang til.

Et andet er bedre markedsadgang, og her støtter vi udviklingsministerens indsats for de fattigste lande i forhold til EU.

Et tredje er bedre samarbejde med erhvervslivet for at sætte produktion og beskæftigelse i gang.

Et fjerde er arbejdet for internationale spilleregler i den nye økonomiske verdensorden, og der mener vi, at der burde tages nogle initiativer i FN og i FN's komité ECOSOC.

Heldigvis bevæger flere lande sig jo fra undertrykkende til demokratiske regimer, sådan som det f.eks. er sket i Sydafrika, og over for sådanne lande tilbyder ministerens strategi overgangsbistand, så man kan konsolidere demokratiet. Og det er jo rimeligt nok: Når vi har støttet processen før demokratiet, er det jo ganske rimeligt at støtte demokratiet i dets første fase. Men det skal heller ikke blive ved, også hverdagen indfinder sig for demokratierne.

Ministeren påtænker en lignende støtte til Indonesien, og det kan der forhåbentlig være en god mening i, men en del tyder for os på, at Cambodja måske trænger sig mere på efter de rimelige og restriktive kriterier, ministeren med rette fremlægger.

Den danske udviklingsindsats skal bygge på kvalitet, kvalitet i alt, hvad vi indskiber os i. Det betyder grundig og kritisk gennemgang af projekterne, før de søsættes, og opmærksomhed over for dem, mens de er i søen, så vi bl.a. sikrer os, at modtagerlandet virkelig ønsker vore projekter, bidrager til dem som partnere og agter at videreføre dem bagefter. Ellers vil det jo kun gavne nogle ganske få i en kort periode, hvorefter vi og de er lige vidt.

Vi er således enige i de klare bemærkninger, der er om kvalitet i ministerens strategipapir, men vi er noget skeptiske over for hans forslag om, at man kan give generel budgetstøtte. Det forslår nok ikke ret meget med vore midler. Vi er trods alt stadig væk et lille land, og vi risikerer at forskertse nogle gode projekter og indsatser for i stedet at lægge pengene i regeringernes kasser.

Vi er i princippet enige i samarbejdet med de internationale organisationer om, at samarbejdet skal bygge på landenes egne nationale prioriteringer, men dette kan ikke stå alene, for vi skal også kunne hjælpe på tværs af regeringernes egne interesser og prioriteringer, for gør vi ikke det, er der mange projekter, vi sikkert godt kan opgive.

F.eks. hjælper vi jo netop de kasteløse i Indien, fordi de ikke prioriteres af den indiske regering. Derfor er det vigtigt at fastholde civilsamfundet og det opsøgende arbejde, hvis man vil hjælpe de fattigste, de forsømte og de udstødte.

Vi kan ikke kun basere os på samarbejde med regeringerne, men vores opgave er heller ikke at gå ind som fortalere og politisere i landene og måske derved fremkalde tvister og i sidste ende borgerkrig.

Vi skal nøgternt støtte og hjælpe, hvor vi mener, det er berettiget, er muligt og ønsket. Fleksibilitet og konsekvens gør ministeren til sine nøgleord i papiret, dem er vi enige i. Men det betyder jo så også f.eks., at konsekvens må der drages, når tingene udvikler sig, som tilfældet er i Zimbabwe.

Så alt i alt står vi med et godt grundlag for det videre arbejde i bistandspolitikken. Vi har nogle principielle indvendinger, som er nævnt, nogle konkrete ændringer til praksis, som det er fremgået af den her tale, og som vi vil arbejde videre med i den kommende tid, når strategien skal udmøntes i konkrete handlinger.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fru Margrete Auken som ordfører.